

[Nielsen-Man.]

og derfor skal jeg anbefale ærede medlemmer, der ser på det på samme måde som jeg, at undlade at stemme om det stillede ændringsforslag.

Ordføreren (Elmqvist): Jeg skal kun gøre nogle enkelte bemærkninger.

Jeg er ganske enig med den højtærede justitsminister i ministerens udtalelse om, at løgnagtige udtalelser selvfølgelig i visse tilfælde kan rammes gennem injurielovgivningen. Derfor sagde jeg i mit første indlæg — det burde måske også have stået i betænkningen —, at efter denne lov... (*Justitsministeren* [Helga Pedersen]: Jeg sagde også: i betænkningen!)... Jeg sagde udtrykkeligt, at efter denne lov kan man ikke straffe i sådanne tilfælde, og ministeren indrømmede også, at der ville være tilfælde, som kunne rammes af den oprindelige § 129 a, men ikke ville kunne rammes efter injurielovgivningen.

Men der er jo talt nok både for og imod, og jeg skal ikke sige mere her angående forslaget om ændringerne i straffeloven udover at fremhæve, at det har sin værdi, at landstinget har foretaget denne grundige gennemgang, og jeg tror, det har sin værdi, at landstinget har gjort sine bemærkninger og peget på lovforslagets mangler. Det har sin værdi for det videre arbejde med straffeloven, og derfor har arbejdet ikke været overflødigt. Det glæder mig, at ministeren er enig med os heri, og jeg takker for den anerkendelse, der ligger i den højtærede ministers udtalelse.

Med hensyn til dødsstraffen går jeg ud fra, når den højtærede minister siger, at mine argumenter ikke virkede overbevisende, at ministeren mener, at de ikke virkede overbevisende på hende. Ministeren kan ikke sige, at de ikke virker overbevisende, men kun, at de ikke virker overbevisende på hende; der er en forskel. Naturligvis kan ministeren subjektivt mene, at de ikke er overbevisende, men ministeren kan ikke udtale sig på alles vegne. For mig er disse argumenter overbevisende, og navnlig eet af dem tillægger jeg betydning. Det er dette, at man i 1945 tog de 18-årige med, at det juridiske udvalg senere fandt det rigtigt at tage de 18-årige med, og at Højesteret ikke har udnyttet adgangen til at lade være med at dømme de 18-årige til døden. Alt dette synes jeg gør, at der må kræves ganske særlig argumentation for at undtage personer mellem 18 og 21 år.

Iøvrigt vil jeg tilsidst sige, at det, at den højtærede minister er imod at sætte grænsen

ned til 18 år, naturligvis står i forbindelse med, at den højtærede minister overhovedet er modstander af dødsstraf. Jeg kan godt forstå, at man, når man overhovedet er modstander af dødsstraf, vil indskrænke bestemmelsen herom mest muligt. Derfor synes jeg ikke, at den højtærede justitsministers argumentering mod dødsstraf for personer mellem 18 og 21 år er så stærk. At ministeren overhovedet ikke ønsker dødsstraf indført, er et standpunkt, jeg naturligvis bøjer mig for, men jeg synes unægtelig, det svækker ministerens argumentation mod den nedsættelse af aldersgrænsen til 18 år, som vi foreslår i vort ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—3 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse.

(Første behandling findes i tidenden sp. 833; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 2505).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, det stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslaget

forkastedes med 28 stemmer mod 17; 12 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om en kornordning for høståret 1952—53.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 2309).